

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 38. S. Otto in Pomerania mittitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

cabatur; parentibus mediocri fortunæ Sæcul. XII.
in Comitatu Bononiensi natus, ubi dein- A C. 1124.
de Archidiaconi munere functus est.

Cum esset in literis versatissimus Pascha- Ital. Sacr.
lis Papa Romam accersitum Ecclesiæ Ve- to. 1. p. 77.
litriensi, id est Ostiensi, post obitum Leo-
nis Marforum vacanti, Episcopum præ-
fecit; quippe illa jam ætate non tam
urbs Ostiensis quam ejus ruinæ super-
erant, quare uni Præsuli duæ Ecclesiæ
nempe Velitriensis & Ostiensis commit-
tebantur. Erat autem Velitrium urbs
modica haud procul ab Ostiensi posita.
Haud diu post Eugenius III. Papa duas
Dioceses unam esse jussit, ita ut hodie
solius Episcopatus Ostiensis nomen occur-
rat. Honorius II. Sacram Sedem annos
quinque & duos circiter menses obti-
nuit.

Ital. Sacr.
to. 1. p. 58.

§. XXXVIII.

S. Otto in Pomeraniam mittitur.

Honorii Pontificis auctoritate munitus
S. Otto, Episcopus Bambergensis, in *Sup. lib.*
Pomeraniam profectus, ad illorum po- LXV. § 25.
pulum conversionem incubuit. Per *vit. l. 1. c. 11.*
annos viginti, ex quo Sanctus hic Præ- & 12. ap.
sul Ecclesiam Bambergensem rexerat, *Canis. to. 2.*
omnia dignissimi pastoris officia ita im-
pleverat, ut omnibus profuerit. Inpri-
mis vitam Monasticam profitentibus fa-
vebat;

M m 2

vebat;

Sæcul. XII. A.C. 1124. vebat; quindecim enim recensentur Mo-

nasteria, & sex Cellæ, seu Prioratus, ab
 ipso tum in propria Diœcesi, tum in aliis
 Germaniæ partibus, fundati. Quibus-
 dam vero ob tantam multitudinem con-
 ditorum monasteriorum murmurantibus
 respondit; plurima hospitia necessaria
 iis esse, qui se in hoc mundo peregrinos,
 non permanentes incolas, esse scirent.
 Cum in Polonia non esset ignotus Otto,
 quia juvenis in illa Regione versatus fue-
 rat, Boleslaus Dux, Pomerania armis in
 potestatem suam redacta, Religionem
 Christianam in ea propagaturus, Episco-
 po Bambergensi scripsit in hæc verba:

*Lib. II. c. 4. Non credo, te latere, quod Barbari Pome-
 raniæ in Ecclesiam Christi per portam Ba-
 ptismi intrare cupiant. Sed dum jam per
 triennium hac cura fatigor, nullum Epi-
 scoporum aut Presbyterorum, qui in vici-
 nia mea degunt, etsi aliqui idonei sint, per-
 movere valeo, ad opus eximie charitatis
 suscipiendum. Itaque, cum compertum
 habeam, te ad omne opus proximo salutife-
 rum semper promptissimo inveniri animo,
 obsecro, negotio huic præstantissimo, pro-
 pter Dei gloriam, noli humeros subtrabe-
 re. Sumptus iter facienti necessarios sup-
 peditabo, militum præsidium, Interpretes,
 Presbyteros, omnia ad rem facientia, tibi
 concedam.*

Otto

Otto hanc epistolam tanquam vocem de cœlo allapsam suscipiens, Deo gratias dixit, quod ad Sanctissimum opus sua opera uti dignaretur. Tum Clericis suis ad consilium adhibitis, nuncios Romam misit, qui licentiam & Benedictionem Apostolicam a Callisto Papa peterent. Qua obtenta tantum propositum Imperatori & Principibus, Comitibus Bambergæ mense Majo anno millesimo centesimo vigesimo quarto celebrantibus, indicavit, & tota aula cunctisque præsentibus magno gaudio consentientibus ac consilium laudantibus, sola Ecclesia Bambergensis jacturam Præfulis carissimi, tanquam sibi jam mortui, amaris lacrymis deflebat. Ergo ad iter faciendum se comparat, præmonitus ab amicis, in Pomerania homines pauperes haud inveniri, sed ab incolis sperni; unde, cum quidam Dei Servi paupere habitu illorum regionem intrassent, non potuisse impetrare, ut audirentur, quod crederent Barbari, advenisse miseros homines, nihil aliud, quam inopiæ suæ solatium quærentes. Cum hæc animo revolvisset Otto, statuit, non modo paupertatis speciem a se remove-
re, sed etiam opulentiam ostentare, ut persuaderet Barbaris, se non eorum Bonis adjuvari, sed animas Deo lucrari cupere. Quare delectis viris Ecclesiasticis tanto operi idoneis, annonam in itinere

Sæcul. XII.
A.C. 1124.

Ab. Ursper.
an. 1124.

M m 3 abun-

Sæcul. XII. A. C. 1124. abunde suffecturam colligi iussit, Missalia, aliosque libros, calices, vestes, cultum Sacerdotalem accepit, omniaque ad Ministerium Altaris necessaria, quæ inter Infideles reperiri non posse sciebat. Togas quoque, pretiosos pannos, & alia dona congrua congeffit, quibus Principum in illa gente animos sibi devinciret.

His ita preparatis, altera die post Festum S. Georgii, vigesimam quartam Aprilis, anno millesimo centesimo vigesimo **r. 6.** quinto, iter ingressus, peragrata Bohemia, Poloniam intrat, & Gnesnam, illa tempestate totius Regni Caput, pervenit. Ubique tanquam vir Apostolicus, Fidelibus solemniter obviam procedentibus, exceptus est, eique Dux Poloniæ omnesque Proceres nudis pedibus, ducentos ab urbe passus, occurrerunt. Una hebdomada apud Ducem diversatus, ab eo viæ socios accepit, viros utriusque linguæ Polonicæ & Teutonicæ gnaros, ex ejus Capellanis tres, & quemdam Ducem, nomine Paulicium, doctissimum, qui si opus foret, etiam fidem prædicantes juvare posset. Postquam sex dierum itinere ex immensa Silva vix emerferunt, sublitterunt ad ripam amnis, qui Poloniam a Pomeranis dividebat. Horum vero Dux, accepto de hospitem adventu nuncio, in adversa ripa cum viris quingentis castra posuerat. Igitur paucis

Pomerania.

cis comitantibus, trajecto amne, Episcopus ^{Sæcul. XII.}
 pum magis gestu quam voce salutavit, A.C. 1125.
 diuque alter in alterius amplexu hæsit;
 quippe hic Princeps Christianus erat, sed
 ob metum Infidelium occultus. Dum am-
 bo a reliquis secreti, Paulicio interprete,
 sermonem conserunt, Barbari, qui cum
 Duce suo venerant, cum Clericos trepi-
 dantes conspicerent, scenam non injucun-
 dam adornabant, nam ut metum auge-
 rent, acutissimos pugiones exerebant, si-
 mulabantque, se advenas totos dilaniatu-
 ros, vel saltem pellem detracturos, in illa
 capitis parte, quam corona Clericalis cir-
 cumdabat; minabantur, se eos in terram
 collo tenus defossuros, & plurimis mo-
 dis excruciatos necaturos. Quare Cle-
 rici attoniti ad martyrium sustinendum
 animos comparabant. Sed diutius opti-
 mos viros errare non tulit Dux, signifi-
 cans, se ipsum & omnes præsentis Chri-
 stianis Sacris esse initiatos, quo cognito,
 timor panicus in utriusque partis risum
 desit. Episcopus deinde dona parata Du-
 ci obtulit, qui Verbi Divini præconem in
 omnibus suis ditionibus recipi iussit,
 omniaque necessaria liberaliter concessit,
 additis viris viarum peritis & famulis.
 Ita Otto Episcopus cum sociis suis, su-
 perato flumine, magna fiducia Pomera-
 niæ pedem infert.